

[Euràsia: 30 anys d'insubordinació literària als mandarins, 1974-2003](#)

46. Quadern rimbaldià

Vaig conèixer Josep Palau i Fabre pels volts del dia de Reis de 1995, en un dinar a casa d'Anet Duncan, una amiga comuna pintora que vivia prop del Born (Barcelona). Entre altres convidats, hi recordo també el poeta (i activista cultural) Sam Abrams. Jo acabava de redescobrir *Sensation*, l'excel·lent poema d'Arthur Rimbaud, que comença: “Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers”, i conclou: “Par la Nature, --heureux comme avec une femme”. Unes setmanes abans del dinar, havia assajat de traduir-lo sense reeixir-ne amb cap versió convincent. Quina sorpresa no fou la meua quan, aquell matí, tot fullejant i rellegint fragmentàriament els *Poemes de l'alquimista* (estava a punt de conèixer el seu -per a mi, mític- autor), vaig redescobrir *L'aventura*, les 5 versions-variació de *Sensation* de Palau, que aquella mateixa tarda vaig fer-li llegir durant la sobretaula. Pocs dies més tard vaig escriure les meves 3 variacions, derivades tant de l'original de Rimbaud com de *L'aventura*, constituint així, amb els textos d'aquells dos predecessors, el nucli d'aquest llibre de llibres que hauria de ser *Quadern rimbaldià*. “Je ne parlerai pas, je ne penserai rien: /Mais l'amour infini me montera dans l'âme, /Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien, /Par la Nature, --hereux comme avec une femme.” Com aquell cap al tard estival de 1993, conduint solitari per Os Ancares, a Galícia, havent visitat l'esplèndida “palloza” (casa tradicional pre-romana) que em mostrà una vella *meiga* fetillera d'ulls blaus; conduint sol, excitat per les vastes solituds del paisatge sota l'incendi crepuscular... “comme avec une femme”. Turner i Vivaldi. Vermeer i Purcell.

48. Sa Nostra

Quadern rimbaldià prengué cos durant el primer semestre de 1995. Aquell estiu, aprofitant una estada a Son Morro, magnífica casa menorquina que vaig llogar a l'àvia d'un amic a les rodalies de Ciutadella (Menorca), vaig fer una escapada en vaixell de línia fins a Alcúdia (Mallorca), on m'esperava Miquel Àngel Riera per rebre l'original i dinar plegats, àpat que tingué lloc en un bon establiment de cuina regional a Formentor. El llibre, sens dubte, el sorprengué i desconcertà. Però l'acceptà de bon grat. Objectà només que calia una introducció que emmarqués la proposta tot donant notícia de la intertextualitat. Aquest és l'origen dels “Mots preliminars”, afegiment genealògic (Bakhtine, Barthes, Kristeva, Genette i Compagnon) de citacions intertextuals sobre la intertextualitat que vull creure aclaridor. Després, pel que em comentà més endavant, el llibre desconcertà encara més els responsables de l'Obra Social i Cultural de Caixa de Balears, l'entitat editora, coneguda també per Sa Nostra. No solament era un *collage* de textos d'*altri* que prenia Rimbaud com a motiu i com a pretext per atestar l'experiència del límit, sinó que, a més, emprava indistintament el català i el francès, el vers i la prosa, i, afegeixo jo, no se sabia si havia estat ordit per un poeta o per un bibliotecari-documentalista. També hi hagué estires i arronses amb les cobertes, per a les quals s'acceptaren finalment els colors que jo proposava, però no un disseny que diferís de la

maqueta de la col·lecció. Gràcies al determini de Riera, el llibre acabà sent una realitat l'abril de 1996. Ell, lamentablement, de qui havia après -als seus poemes- el valor exacte de la paraula “definitiu”, ens deixà definitivament aquell estiu. Mesos després, vaig fer una temptativa que només amb el seu ajut hagués assolit: que el llibre fos distribuït a “ultramar”. Fins i tot vaig aconseguir engrescar una distribuïdora de Figueres, Nord-Est, molt interessada a fer arribar, no només el meu poemari, sinó tot el catàleg de Sa Nostra al “continent”. Però la Caixa, inexplicablement, no va voler saber-ne res. Fins i tot em va semblar que trobaven la meva maniobra “sospitosa”. El llibre tingué, per tant, la distribució insular habitual, a més d'unes poques llibreries peninsulars induïdes per mi mateix a demanar-lo. Tota una empresa, arribar a uns pocs lectors desconeguts. Aquell mateix vespre de juliol de 1995, després de la pausa i amical entrevista amb Miquel Àngel, tornava d'Alcúdia a Ciutadella de Menorca. A Son Morro m'esperaven unes primeres versions dels poemes xinesos que anaven prenent forma. *Cent un juejus de Xina Tang* s'envolava.

Libres de l' Índex, 2004